Dori Hillestad Butlerová

Strašidelná knihovna

Duch přichází v pět

FRAGMENT

Strašidelná knihovna – Duch přichází v pět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dori Hillestad Butlerová
Strašidelná knihovna – Duch přichází v pět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STRAŠIDELNÁ
KNIHOVNA

Milované památce opravdového WBOMMK
Kéž by sis mohl přečíst tuhle, tati – DHB

Ráda bych poděkovala Mikeovi Gruberovi (W1MG) za to, že trpělivě odpovídal na mé otázky, když jsem tuto knihu psala. Také bych ráda poděkovala Pietě Pembertonové, protože občas zná svět mé série lépe než já sama, a všem v Grosset & Dunlap za jejich usilovnou práci.

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

DUCH PŘICHÁZÍ V PĚT

NAPSALA DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ
ILUSTROVALA AURORA DAMANTOVÁ

FRAGMENT

Duchařský slovníček

NAFOUKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zvětšit.

ZJEVIT SE

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé viděli.

DUCHDŮM

Místo, kde duchové bydlí.

SMRSKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zmenšit.

PEVNÝ

Všechny předměty a bytosti, skrz které není (na rozdíl od duchů) vidět, duchové označují jako pevné.

PEVŇÁCI

Tak duchové často říkají lidem, kteří nejsou duchové.

PROJÍT SKRZ

To duchové dělají, když jim v cestě stojí stěna, dveře nebo jiný pevný objekt – prostě projdou skrz.

PLOUT

Tak se duchové pohybují vzduchem.

KVÍLET

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé slyšeli.

„Haf! Haf!“

„Kosmo! Ne!“ Kaz chňapl Kosma asi vteřinu a půl předtím, než proplul ven oknem ve výtvarném oddělení. Kaz z toho okna vykoukl ven – nechápal, co jeho psa tolik rozrušilo.

„Ven nemůžeš,“ zlobil se Kaz. „Co si myslíš?“

Kosmo sklopil oči. Ocas mu klesl.

„Je to pes, Kazi,“ řekla Klárka a zvedla hlavu od domácího úkolu. „On neví, že být

venku je pro duchy nebezpečné.“ Klárka se natáhla, aby Kosma pohladila. Jenže Klárka byla pevňačka, takže její ruka prošla skrz něj.

„*Měl* by to vědět,“ řekl Kaz a pevně psa svíral v objetí na prsou. „Viděl, co se stane, když se duchové ocitnou venku.“

Kaz s Kosmem dřív bydlívali v budově staré školy s Kazovou maminkou a taťkou, babičkou a dědečkem, mladším bratrem (malým Honzou) a starším bratrem (Finnem). Finn rád prostrkoval ruku nebo nohu skrz zeď ven, jen aby Kaze s malým Honzou postrašil. Když ale jednoho dne kluci hráli bago, Finn prostrčil hlavu skrz zeď trochu moc daleko a celého ho to *vytáááhlo* ven. Babička s dědečkem se pokusili Finna zachránit, ale skončili venku také. A všechny je to odválo.

„Navíc sám Kosmo byl venku taky," připomněl Kaz Klárce.

Minulé léto přijeli ke staré školní budově nějací pevňáci s velkými náklaďáky a demoliční koulí. Starou školu zničili, a tak zbytek Kazovy rodiny musel ven. Všechny je rozptýlil vítr stejně jako Finna, babičku a dědečka. Kaz skončil tady v knihovně. Kosma našel díky šťastné náhodě před několika týdny, když byli s Klárkou venku a řešili jednu duší záhadu. Tak dlouho neviděl nikoho dalšího ze své rodiny!

Teď se Kosmo kroutil a vrtěl Kazovi v rukou. Kaz ho objal ještě pevněji.

„Myslím si, že se tvému psovi nelíbí, že ho držíš tak pevně, Kazi," řekl Beckett. Beckett byl další duch, který žil v knihovně. Bydlel tu mnohem déle než Kaz.

Kaz povolil stisk a duchopes mu

tlapkami vyplul z rukou. Pádloval rovnou zpátky k oknu.

Kaz vzdychl. *Co tam vidí?* přemýšlel. Kosmo se nikdy předtím tolik nezajímal o to, co je venku.

„Klárko, mohla bys prosím zatáhnout ty rolety?“ zeptal se Kaz a znovu chňapl svého psa. „Když Kosmo neuvidí ven, možná se uklidní.“

„Proč ty rolety nezatáhneš *ty*, Kazi?“ řekl Beckett.

„Nedovedu to,“ řekl Kaz. A Beckett věděl, že ne.

Kaz prostě neměl schopnosti, které měli jiní duchové. Pracoval na nich. Vážně, pracoval. Ale s dušími schopnostmi to nebylo lehké. A on nerad cvičil. Který duch cvičil rád?

„Jak víš, že tu roletu nedovedeš zatáhnout?“ zeptal se Beckett. „Zkusil jsi to?“

„To je pravda, Kazi," řekla Klárka. „Když teď umíš zvedat pevné předměty, možná tu roletu zatáhnout *dovedeš*."

Zvedat pevné předměty se Kaz naučil jen tak tak. Pořád v tom nebyl moc dobrý. A zvednout pevný předmět nebylo to samé jako chytit za roletu a pohnout s ní.

Ale byl ochotný to zkusit.

Jednou rukou pevně chytil Kosma a druhou rukou popadl roletu a *stáááhl* ji dolů.

Roleta se nepohnula.

„Zmáčkni ji pevněji," radila Klárka.

Kaz to udělal, ale palec mu prošel skrz roletu.

Klárka došla k oknu a škubla roletou. Jakmile okno zakryla, Kosmo tiše zakňučel.

„Teď můžeš plout, kam chceš," řekl Kaz a pustil svého psa.

Beckett nespokojeně mlaskl. „Jak se Kaz naučí dělat věci sám, když za něj všechno děláš ty?“ zeptal se Klárky.

Než mohla odpovědět, zazvonil jí telefon. Rychle po něm sáhla na stůl. „Prosím?… Ano… ano… to je pravda; jsem duší detektiv…“ zastrčila si pramínek vlasů za ucho a zazubila se na Kaze. „To znamená, že řeším duší záhady… ano… ano… samozřejmě! Jaká je vaše adresa?… Dobře, hned tam budu. Počkejte, jak jste se o mně doslechl?… Bezva! Ano, prima. Hned tam budu.“

Klárka si strčila mobil do kapsy u kalhot. „Hádej co, Kazi? Máme nový případ!“ Zavřela své učebnice a naskládala je doprostřed stolu. „Pamatuješ si na Jonatána z toho divadelního představení ve škole?“

„Jasně,“ řekl Kaz. Zrovna před pár týdny s Klárkou vyřešili případ jednoho

ducha u ní ve škole. Jonatán byl do případu zapletený, ale hlavně v Klárčině škole spatřil maminku Kaze! Ovšem v době, kdy se tam dostal Kaz, byla jeho maminka už dlouho pryč. Ve škole však po sobě zanechala korálek ze svého náhrdelníku. Kaz ho stále nosil v kapse.

„Takže ten Jonatán má kamaráda, co se jmenuje David," vysvětlovala Klárka. „Myslím, že celým jménem mu říkal David Jeffrey. Každopádně, David má ve svém domě ducha."

„Jakého ducha?" zeptal se Kaz a sevřel v kapse korálek. *Není to někdo z mojí rodiny? Není to moje mamka?*

„Nevím," řekla Klárka. „David ho vlastně neviděl, takže ho nemůže popsat. Ale rozsvěcuje lampy, otevírá dveře do garáže a nefunguje kvůli němu televize.

Řekla jsem Davidovi, že přijdu a podívám se na to."

„Nehodláte tam jít teď, že ne?" zeptal se Beckett.

„Ano, hodláme," odpověděla Klárka, když se natáhla pro svou láhev na vodu. Kaz s Klárkou vždycky cestoval uvnitř její lahve.

„Ale nemáš hotové úkoly," namítl Beckett. „Kaz si neprocvičil duší schopnosti. A je skoro čas na večeři!"

Duchové jako Kaz a Beckett večeři nebo jiné jídlo nikdy nejedli. Ale Klárka jedla večeři úplně každý den. Obvykle se svou rodinou.

„No a?" Klárka odšroubovala víčko ze své lahve. „Nemůžete mi rozkazovat, Beckette. A nemůžete rozkazovat ani Kazovi. Nejste náš otec."

Klárka měla pravdu. Beckett nebyl

Kazův táta. Ale z lidí, se kterými se Kaz v knihovně znal, měl Beckett k rodičovi nejblíž.

„Já nevím," řekl Kaz, když se Kosmo opět vydal k oknu.

Kosmo se pokusil čumákem odstrčit pevnou roletu, ale Kaz ho rychle sebral. „Možná bychom s tím případem měli počkat do zítra," řekl Kaz Klárce. Nebyl si jistý, jestli zrovna teď může Kosma opustit.

Klárka zakroutila hlavou. „Musíme jít hned,“ řekla. „Tenhle duch je jiný než ostatní. Vychází jenom v pět hodin.“

Kaz chtěl jít s Klárkou. Chtěl zjistit, jestli je ten duch někdo z jeho rodiny. Ale co když Kosmo propluje oknem, zatímco bude Kaz venku s Klárkou? Co když Kosma odnese vítr?

„Já bych radši chodit neměl," váhal a pevně držel svého psa. „Měl bych tu zůstat a dohlédnout na Kosma."

„Kosmo se může smrsknout," navrhla Klárka. „Mohli bychom ho vzít s sebou v láhvi."

Hmm, říkal si Kaz v duchu. *To bychom mohli…*

„Pokud ho vezmete s sebou, je možné, že se začne chovat ještě šíleněji," varoval je Beckett. „Ať už ho tak rozrušilo cokoliv, je to venku."

Dobře, tak asi ne, pomyslel si Kaz.

„Ano, ale Kaz bude Kosma držet,"

namítla Klárka. „No tak, Kazi. Musíš jít se mnou. Jsme K & K Případy duchů. Jsme duší detektivové.“ Podržela mu otevřenou láhev.

Beckett pokrčil rameny. „Je to na tobě, Kazi,“ řekl. „Jak Klárka poukázala, nemůžu ti rozkazovat.“

Kaz nevěděl co dělat. Rozhodovat se samostatně bylo na jednu stranu fajn. Ale na druhou stranu to někdy bylo obtížné.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Půjdu.“

„Juchů!“ zaradovala se Klárka, zatímco Beckett nesouhlasně kroutil hlavou.

Kaz Kosma opět pustil. Pak se smršťoval… víc… víc a vplul do Klárčiny láhve.

„Haf! Haf!“ zaštěkal Kosmo na Kaze. Zvnitřku lahve pes vypadal OBROVSKÝ.

„Pojď sem, kluku!“ tleskl Kaz rukama. „V Klárčině lahvi na vodu už jsi cestoval. Musíš se jenom smrsknout!“

Kosmo lahev očichal. Znovu krátce zaštěkal, pak se smršťoval… víc… víc a vplul do lahve ke Kazovi.

„Dobrá práce," řekla Klárka a nasadila víčko. „Pojďme!" Uháněla ke vchodu a její lahev se jí houpala u boku. Beckett se nesl za nimi.

„Babi?" zavolala Klárka.

„Tady jsem," houkla babička Karen z místnosti s beletrií.

Klárka strčila hlavu za roh. „Musím jít na chvilku ven. Nevadí to?"

Babička Karen pohlédla na hodiny na zdi za jejím stolem. „Teď?" zeptala se. „Za chvíli bude večeře."

„Neříkal jsem to?" poznamenal Beckett ke Kazovi a Klárce.

Když byla babička Karen stejně stará jako Klárka, dokázala vidět a slyšet duchy. Teď už to sice neuměla, ale věděla, že

Klárka duchy vidí. A věděla, že Kaz, Beckett a Kosmo zde v knihovně bydlí. Dokonce věděla i to, že Klárka a Kaz se snaží najít Kazovu rodinu. Klárčini rodiče nic z toho nevěděli.

„Je to důležité," řekla Klárka a poplácala svoji lahev. Musela si dávat pozor na to, co říká, protože v místnosti s beletrií byli další pevňáci. Pevňáci, kteří nevěděli o Kazovi, Beckettovi nebo Kosmovi.

Babička Karen pochopila, co má Klárka na mysli. „No, tvoji rodiče jsou tento týden pryč na tom kongresu. Řekla bych, že my dvě bychom si dnes mohly dát večeři později," pronesla.

„Co její domácí úkoly?" zvolal Beckett a rozhodil rukama. „Vy se jí nezeptáte na její domácí úkoly?"

„Chci, abys byla do setmění doma," řekla babička Karen Klárce.